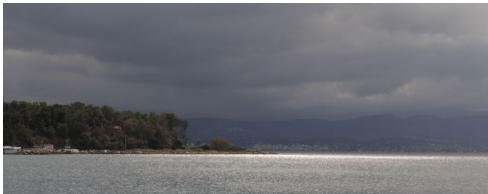

Από το καλοκαίρι του 1999 και το φθινόπωρο του 2005 αντίστοιχα, είχε το ζευγάρι να κινηθεί προς την νότια Εύβοια. Την προηγούμενη Κυριακή, μέρα παγωμένη και αφιλόξενη, με βοριάδες και βροχές έπεσε η ιδέα, να κυλίσουμε μέχρι την Αμάρυνθο, ίσως και τα Στύρα.

Έτσι άνευ προγράμματος, χωρίς στόχο. Κίνηση λίγη στο εθνικό δίκτυο, ουρανός κλειστός από παντού, και μετά τη Χαλκίδα, υπό βροχή μέχρι την Ερέτρια, όπου λίγες μικρές γαλάζιες τρύπες στον ουράνιο θόλο έφεραν απρόσμενα κάποιες ασημένιες αχτίδες στη θάλασσα.

Με το πορθμείο που συνδέει την Ερέτρια με τον Ωρωπό κλειστό από τον Νοέμβριο, τα εξήντα περίπου χιλιόμετρα μέχρι τα Στύρα δεν ήταν και η καλύτερη πρόταση, κάτω από το βαρύ ουρανό, πάνω στην κατά τόπους βρεγμένη άσφαλτο. Έτσι, φτάνοντας στην Αμάρυνθο, πήραμε το δρόμο του γυρισμού.

Την αφορμή για όσα ακολουθούν, έδωσαν οι εικόνες από τις κλειστές εγκαταστάσεις τις Shelman στο Βασιλικό Χαλκίδας, της Neoset και ενός ακόμα, πέρα από τα «Holidays in Enia» και «Eretria Village», εγκαταλελειμμένου από καιρό ξενοδοχείου, πάνω στην παραλία της Ερέτριας του Delfis. Μια ακόμα όψη παρακμής, όπως διαμορφώνεται μετά από επτά μνημονιακά χρόνια.

Έχοντας έντονες τις ανθρώπινες αντιδράσεις από το πιθανό τέλος του Δ.Ο.Λ., που όπως όλοι απεύχομαι, έκανα μια πρόχειρη έρευνα για τα μεγάλα επιχειρηματικά σχήματα που γονάτισαν και έκλεισαν προσφάτως. Το αντικείμενο δεν είναι αν χρεοκόπησαν επειδή οι επιχειρηματίες ενθυλάκωσαν τα δάνεια, ή επειδή στραγγαλίστηκαν από τις τράπεζες, ή τους στρίμωξαν οι συνδικαλιστές ή η επόμενη γενιά εκρίθη ελλιπής, ή τους έπληξαν θολά κομματικά συμφέροντα ή κυβερνητικές εκδικητικότητες ή οτιδήποτε άλλο. Το αντικείμενο είναι το αποτέλεσμα και πόσοι εργαζόμενοι έχασαν το μεροκάματο.

...για να θυμηθούμε και άλλες εποχές. Νοεμβριος '13. (φωτό: Τ. Αρωνίτης)